

Harrie bedankt!!

Haar naam is Jedidja Olsmeijer. Een vreemde naam in deze tijd, maar vroeger werd die naam vaker gebruikt. "Het is joods voor Judith", vertelt mijn oma met een trots gebaar. Daarmee wil ze zeggen dat haar naam bijbels is en dat vind ze een bijzonder fijne gedachte. In deze tijd zou haar naam een reden zijn voor kritische opmerkingen. Maar vroeger waren er andere redenen om Jedidja te pesten. Want mijn oma was vroeger heel onzeker en heel bang om afgewezen te worden. Die onzekerheid straalde ze aan alle kanten uit.

Jedidja was een onopvallende tiener met een slecht kapsel en een foute bril. Tenminste dat vind ik, haar kleindochter met een goed gevoel voor stijl, Eline. Een klein beetje make up, wat minder krul, een strak dieet en weg zou de onzekere Jedidja zijn geweest. Maar zo makkelijk was het niet. Want de onzekerheid kwam bij mijn oma van binnen.

Terwijl we gezellig op de bank zitten, vertelt mijn oma over haar puberteit. Ze geeft een mooie omschrijving voor de jaren waarin ze 12 tot 18 jaar oud was: "Het was een vreselijke tijd. Ik kon niet wachten tot die voorbij was." En daarmee omschrijft ze de basis van haar gevoel over haar puberteit: een drama. Ze voelde zich niet mooi genoeg, niet slim genoeg, niet grappig genoeg en nog veel meer waar ze niet genoeg van was. Jedidja had lieve ouders, haar broers en zus waren niet al te vreselijk, ze hadden genoeg geld om leuke dingen mee te doen. Maar toch was ze ongelukkig. Ze had altijd het gevoel dat ze er niet bij hoorde.

Voordat ze haar verhaal vervolgt, neemt Jedidja eerst een slok van haar cappuccino. Ze heeft bij ons thuis een eigen kopje, zonder oortje. Ze zegt altijd: "Dat kopje heeft precies de goede grootte voor een perfect kopje koffie." Ik houd van mijn oma. Ze is zo sterk en lief en grappig. Ik vind het lastig om te bedenken dat ze vroeg zo'n onzeker verdrietig meisje is geweest. "Ik was echt geen coole puber hoor." Vervolgt Jedidja haar verhaal. "De grootste confrontatie was de dansles toen ik 16 jaar oud was. Iedereen kende elkaar al en ik kwam daar nieuw binnen. Niemand wilde met mij dansen. De jongens werden door de juf aan mij gekoppeld en zuchtten zichtbaar als de dans begon. Ik dacht dat ik nooit liefde zou gaan vinden."

Maar de mens leert en groeit en verandert. En dat deed Jedidja ook. Ze vond een opleiding in een richting waar ze goed in was, ze begon met afvallen en ze kreeg lenzen. Ze durfde meer van haar humor en kracht te laten zien en ze kreeg een paar goede vriendinnen. En toen kwamen vanzelf ook de jongens. Nou ja, niet in bosjes, maar wel genoeg om haar zelfvertrouwen groter te maken. Haar eerste liefde had de mooie naam: Harrie Kwast. Hij was een vriend van haar broer. Mijn oma vond hem prachtig en stoer en hij zag haar staan. Hun liefde was maar van korte duur, want Harrie ging weg om te studeren in een andere stad. Harrie leerde mijn oma dat ze de moeite waard was en dat er ook voor haar liefde zou zijn. Met dat vertrouwen kon ze groeien, eigen keuzes maken en open staan voor de echte liefde die een paar maanden later kwam: mijn opa.

Bij deze wil ik Harrie Kwast graag nog even bedanken voor zijn komst en zijn vertrek in het leven van mijn oma. Hij zorgde ervoor dat mijn oma zich geliefd en gewild voelde en dat zij

Eline Flamma H4A

later op zou staan voor mijn opa. En als dat niet was gebeurd, was ik er niet geweest. Dus bedankt Harrie. Fijn dat je er was!!